הענן הקטן

היה זה יום אביבי נהדר. השמש צחקה משמיים, הציפורים שרו את שיריהן והרוח שיחקה עם עלי הדשא של האחו. רן שכב פרקדן במקום האהוב שלו, הסתכל על הפרפרים העפים מפרח לפרח. אך כשעקב אחרי פרפר צבעוני במיוחד ראה פתאום משהו מוזר באחו. הוא בא הנה כמעט מדי יום, אבל דבר כזה עוד לא ראה.
הוא התגנב בזהירות כדי שלא ירגישו בו. עדיין לא יכול היה להבחין מה הדבר שהוא רואה. זה נראה כמו גוש ערפל והיה גדול למדי. הוא התקרב יותר ואז שמע קול, משהו כמו בכי ואנחות. לרן הדבר נשמע מוזר מאוד והוא התחיל לשקול, אולי עדיף ללכת הביתה ולא להישאר באחו עם דברים משונים כאלה. התופעה המוזרה הפחידה אותו קצת. ואחר כך חשב "אם מישהו כאן בוכה, יש לו בוודאי סיבה לכך. מוטב שאבדוק את הדבר."
עכשיו ראה שמהערפל מתחיל להיווצר משהו דומה לפרצוף. רן אזר אומץ וניגש קרוב. כשכבר עמד לפני היצור המוזר שאל "מדוע אתה עצוב כל כך?" ואחרי רגע הוסיף "עוד אף פעם לא ראיתי דבר כמוך."
"אבל כן. ראית אותי כבר" שמע תשובה "הרבה פעמים עפתי מעליך

כששכבת כאן באחו. אני ענן קטן."
רן נדהם. "אתה ענן? הרי עננים עפים בשמיים ולא שוכבים באחו" השתומם.
"כן" ענה הענן "אבל אני תמיד קינאתי בך כשראיתי אותך כאן. חשבתי כמה יפה יהיה לשכב כך על הדשא ולהביט על הפרפרים. ולכן הבוקר החלטתי לנסות."
רן לא הבין עדיין "אתה פשוט ירדת כך מהשמיים לאחו? בלי כל בעיות?"
"לרדת היה פשוט וקל. רק נשכבתי על הדשא ונהגתי כפי שאתה נוהג. מאוד נהניתי. אבל אחר כך, כשרציתי לעלות חזרה, לא הצלחתי. כנראה נתפסתי בעשבים דבקים או משהו כזה. מאז אני יושב כאן. ניסיתי עוד כמה פעמים אך בלי הצלחה."
"וי!" קרא רן "אתה ממש בצרה. מה תעשה עכשיו?"
"אינני יודע. אולי תוכל לעזור לי?"
הענן הקטן נראה באמת עצוב מאוד כששאל כך את רן. ורן לא יכול היה לסרב. הוא ידע שעננים שייכים לשמיים ולא לאחו ולדשא. לכן אמר לענן הקטן "אנסה. אבל אנחנו צריכים גם עזרה. לא נוכל לעשות דבר לבדנו."
"איך תשיג עזרה כשאנחנו כאן לגמרי לבד?" אמר הענן הקטן.
רן צחק והסביר "אם אתה יכולת לראות אותי כאן באחו, גם העננים

האחרים שעפים בשמיים יוכלו לראות אותנו. אנו צריכים רק להפנות אלינו את תשומת לבם."
הענן הקטן התחיל לחייך.
תוך זמן קצר אפשר היה לראות באחו ילד שרץ, צועק ומנופף במרץ רב בידיים. גם הענן הקטן יצר מהערפל שלו משהו דומה לזרועות והתחיל לנפנף בהן, כמו שעשה רן.
הם נפנפו וצעקו והסתכלו למעלה לשמיים, שם באותו הרגע עבר ענן ממש גדול.
"הענן הזה הוא כל כך גדול. הוא בוודאי יוכל לעזור לנו." הענן הקטן התחיל לצעוק יותר חזק ונפנף במרץ בזרועות שלו.
הענן הגדול ראה בהתחלה רק את רן וחשב "איזה תעלולים מבצע הבוקר הילד הזה. מה משמח אותו כך?" אבל אחר כך הענן הגדול ראה באחו משהו שלא שייך לשם. כלומר את הענן הקטן שנפנף חזק בזרועות. והענן הגדול נעצר ישר מעל רן ושאל מה קרה כאן. חיוך קטן הופיע על פניו והוא נראה מוזר במקצת.
רן התחיל להסביר לענן הגדול על הצרה של הענן הקטן והענן הגדול התחיל לצחוק. "הרבה כבר ראיתי ושמעתי בחיי, אבל עוד לא נפגשתי עם מקרה כזה."
אז שאל רן "ענן גדול, תוכל אולי לעזור לענן הקטן הזה? הוא רוצה מאוד לחזור לשמיים אבל לא מצליח

לעשות זאת לבדו."
"כן" ענה הענן הגדול "עוד לא עשיתי דבר כזה מעולם אבל נדמה לי שנוכל לבצע זאת." הוא התחיל מיד להכין זוג זרועות ארוכות מגופו. ואז אחז היטב בענן הקטן ואמר "עכשיו אנסה להרים אותך. שים לב. כשאגיד 'הופ' משוך בכל כוחך. ואתה ילד דחוף גם אתה."
ותוך רגע הוא קרא "הופ! הופ!"
הענן הגדול משך בכל כוחו ורן דחף מלמטה. הם התאמצו מאוד. ואז באה ההצלחה. הענן הקטן השתחרר מהעשבים שנדבק אליהם, עלה לשמיים והתיישב במקום אליו הוא שייך.
"רן, מאוד, מאוד תודה על העזרה. וכמובן תודה לך, החבר הגדול. עוד פעם לא אעשה שטות כזו."
הענן הקטן היה מאושר מאוד כשאמר זאת. גם לרן הוקל. הוא נפרד מהחברים החדשים שלו ונשכב שוב במקומו הרגיל באחו. הוא נח אחרי המאמץ הגדול והביט על העננים העוברים מעליו, אבל כבר במבט שונה מאשר קודם.